

Arrest

nr. 226 217 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROELS
GRAANMARKT 17
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 augustus 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2019 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 10 oktober 2017 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 10 mei 2019 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 mei 2019 wordt het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Verzoeker vecht voornoemd besluit niet aan.

Op 6 juni 2019 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Rome, Italië.

Er wordt op 31 juli 2019 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker wordt overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland. De Duitse instanties laten weten dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

Verzoeker verklaart dat hij niet terug wil naar Italië omdat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Hij verklaart dat hij niet terug wil naar Eritrea omwille van politieke problemen en omdat het daar niet veilig is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Op 7 augustus 2019 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek wordt niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat wordt.

Op 23 augustus 2019 worden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van het stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 6 augustus 2019 stelt de centrumarts een medisch attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt ook een attest fit-to-fly op.

Op 28 augustus 2019 wordt het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat

de heer/mevrouw), die verklaart te heten*1), naam : Semay voornaam : Kobob geboortedatum : 01.01.2001

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISANCE> nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: HABTE Fitsum *01.01.1994; FITSUM Henok *01.01.1994. KOHOB Samai *01.01.2001,

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland, dat onze diensten erop wees dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Op 07/08/2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit

verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 23/08/2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van datum aan de politie van plaats en op datum in het gesloten centrum van plaats dat hij niet terug wil naar Italië omdat hij er geen asiel heeft aangevraagd. We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 31/07/2019 aan de politie van SPN Kust dat hij niet terug wil naar Eritrea omwille van politieke problemen en het feit dat het daar niet veilig is. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources; Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) - 08/05/2019 - Maragarite Zoetewij et Adriana Romer; UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 »; Circular letter n1.2019, 08.01.2019) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermeide toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van

internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III- Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wenssen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot - 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law

Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin- Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde aan de politie van SPN Kust op 31/07/2019 en op 27/08/2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij niet aan een medische aandoening lijdt. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de

verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde aan de politie van SPN Kust op 31/07/2019 en op 27/08/2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij geen partner, kinderen of familie in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer/mevrouw), die verklaart te hetend), naam : Semay voornaam : Kobob geboortedatum : 01.01.2001 (...)

vastgehouden wordt te Brugge met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.”

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker zet het volgende uiteen:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL EN PROCEDUREEL LUIK)

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin. [...]”

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Eigen vetjes)

In de zaak *Tarakhel t. Zwitserland* vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see *Saadi v. Italy [GC]*, no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; *M.S.S.*, cited above, § 365; *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; *H.L.R. v. France*, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-111; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000- VIII; and *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-1).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia*, *Kudla v. Poland [GC]*, no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom [GC]*, no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-1). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant’s status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded “the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity” (see *Budina v. Russia (dec.)*, no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the “Dublin” system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable.

For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of “systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State ” (see paragraph 33 above).

104. In the case of “Dublin ” returns, the presumption that a Contracting State which is also the “receiving ” country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where “substantial grounds have been shown for believing ” that the person whose return is being ordered faces a “real risk” of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person 's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualized examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Het weze dan ook onderstreept dat de huidige beslissing tot stand gekomen is middels een tacit-agreement. Verwerende partij is in casu enorm tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

“As regards the implementation of incoming transfers, only in cases where it expressly recognizes its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned. In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport. At the airport, the Border Police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (verbale di invito) indicating the competent Questura where he or she has to go. On 12 December 2018 the Danish Refugee Council and Swiss Refugee Council published a report with their monitoring of the situation of 13 vulnerable Dublin returnees in Italy in 2017- 2018.²¹¹ The report illustrates the arbitrariness underlying Dublin returnees ' reception by the authorities, timely access to accommodation and to the asylum procedure, and quality of reception conditions. Many asylum seekers have had to wait for several hours or even days without any support at airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport before being received by the police. ” (AIDA Report, Italy, update april 2019, 56)

Zoals blijkt uit bovenstaande rapporten stond de opvang van asielzoekers op heden al onder druk. Het is in die zin opvallend dat verweerster in haar bestreden beslissing voorhoudt dat het SALVINI-decreet geen wezenlijk verschil in opvang teweeg zal brengen.

Een zeer recent rapport (december 2018) van de Danish Refugee Council stelt dat de opvang van vreemdelingen in Italië opvallend verslechterd is sinds het SALVINI decreet.

“Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights. The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse. ...

The experiences of the participates asylum seekers show that after accessing reception conditions, which are often far from adequate to meet their special reception needs. vulnerable Dublin returnees risk

losin2 the right to accommodation without due consideration of their vulnerable situation. Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights.

The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse.

Finally, the experiences of the monitored vulnerable Dublin returnees emphasize that Member States must abide by their obligations under the Dublin III Regulation to ensure that the special needs of Dublin returnees are adequately addressed following a Dublin transfer to the responsible Member State. As illustrated by the case studies in this report, those responsible for addressing the special needs of vulnerable Dublin returnees often seem to be unaware of these, in spite of the transferring Member States' obligations under Articles 31 and 32 of the Dublin III Regulation to transmit information on any special needs of the person to be transferred. DRG. MUTUAL TRUST IS STILL NOT ENOUGH The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation. December 2018, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/mutual-trust.pdf> (3)

En verder:

Since Decree No. 113/2018 on Security and Migration (also called the 'Salvini Decree') entered into force on 5 October 2018⁵¹ asylum seekers, except for unaccompanied minors, no longer have access to SPRAR centres. As a result, the name SPRAR was changed to System of Protection for Holders of International Protection and Unaccompanied Minors.⁵³

Asylum seekers are now to be accommodated in the collective centres (CARA, CDA or CAS) until a final decision on their asylum application has been made. Except for unaccompanied minors, only those granted international protection⁵⁴ (and their family members) can be accommodated in SPRAR centres.⁵⁵ In its press release, the UNHCR voiced concerns about the negative impact of the measures introduced by the Decree on the Italian reception and asylum system.⁵⁶

On 25 October 2018 the Italian Ministry of Interior confirmed the practical consequences of the Salvini Decree in a letter addressed to all SPRAR centres.⁵⁷ The letter specifies that asylum seekers already offered accommodation in a SPRAR centre before 5 October 2018 remain entitled to accommodation in a SPRAR centre, but henceforth no asylum seekers, except for unaccompanied minors, are allowed to enter and stay in a SPRAR centre. The letter from the Ministry of Interior explicitly mentions that also vulnerable asylum seekers are henceforth excluded from SPRAR centres.

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment, is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card.⁵⁸ Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially

registered by the Questura.⁵⁹ As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card,⁶⁰ asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation center. The First-Line collective centers, where all newly registered asylum seekers will be accommodated, offer only limited access to emergency health care⁶¹ whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers' access to specialized health care.

Other changes introduced by the Salvini Decree include the abolition of the 'humanitarian residence permit', the form of protection that was previously the most used in Italy.⁶² To replace the humanitarian residence permit, the Salvini Decree introduced new residence permits for 'exceptional cases'. DRG, MUTUAL TRUST IS STILL NOT ENOUGH The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, December 2018, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/mutual-trust.pdf> (12-13)"

Dit rapport wordt bovendien bevestigd door het meest recente AIDA rapport:

Some Dublin returnees were denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or had to wait a long time before they were accommodated in SPRAR facilities.²¹²

In its latest report of February 2018, MSF documented an increase of Dublin returnees among the homeless persons in Rome, Lazio who have no immediate and automatic access to the reception system.²¹³ It should be noted that if returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system.²¹⁴ Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs. The two organisations also found that oftentimes the receiving authorities were unaware of the specific vulnerability of the Dublin returnees.²¹⁵ In one incident at Caserma

Caraverzani, Udine, Friuli-Venezia Giulia, an Afghan asylum seeker returned from Austria to Italy committed suicide in August 2018. The person was under treatment by the local mental health service in Austria. It seems that no information was provided about his health status before or after the Dublin transfer ((AIDA Report, Italy, update april 2019, 57)

In haar bestreden beslissing houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker vlug een nieuwe asielaanvraag kan doen.

Dit blijkt echter in de praktijk veel moeilijker te zijni verzoeker verwijst opnieuw naar het AIDA rapport: "Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases.²¹⁷ The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. " (AIDA Report, Italy, update april 2019, 57)

Daarenboven dient onderstreept te worden dat verzoeker zijn asielaanvraag reeds werd afgewezen. Blijkens het AIDA rapport wordt aan verzoeker een BGV gegeven en wordt hij in detentie gezet: "In "take back" cases where the person 's asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission,²²¹ if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the new notification procedure applied since the end of October 2018 (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had been not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (irreperibile), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura " (AIDA Report, Italy, update april 2019, 58)

Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij heel traumatiserende ervaringen heeft opgelopen:

- Dat hij op straat diende te slapen
- Hij bovendien een BGV heeft in Italië
- Dat hij omwille van een manifeste tekortkoming voor wat betreft de opvang weggevlucht is .
- Hij per boot naar Italië is gereisd en dus zeer traumatiserende ervaringen heeft beleefd in Libië.
- Dat hij medische problemen heeft voor wat betreft zijn schouder die maandenlang onbehandeld bleven in Italië

Verzoeker is dan ook ernstig getraumatiseerd en hij vreest voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Italië.

Nochtans kampt Italië met heel wat problemen om asielzoekers met psychologische problemen te screenen en hun de bijhorende behandeling te geven.

"According to the 2017 AIDA country report on Italy, there is no specific identification mechanism in place in Italy to systematically identify vulnerable asylum seekers, including unaccompanied minors. This implies that persons with visible vulnerabilities such as pregnant women or single-parent households, unaccompanied minors or people with disabilities are usually identified much sooner than those with non-visible vulnerabilities such as victims of human trafficking or torture. " (DRG, MUTUAL TRUST IS STILL NOT ENOUGH The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, December 2018, [htins.V/reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/niutual-trust.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/niutual-trust.pdf) 11)

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Dat in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

Hier wringt dan ook het schoentje, nu diverse mensenrechtenverslagen erop wijzen dat er weinig tot geen voorzieningen zijn voor mensen met psychologische problemen:

« 8.2 Treating people with mental health problems

MSF has observed an increase in the number of asylum seekers and migrants with mental health problems.

There are serious deficits in the provision of psychological and psychiatric treatment in terms of examinations, support and care. Only very few places offer out-patient care. However, a visit to the doctor is often not enough to guarantee effective treatment in the case of mental health problems. In-patient care is rarely possible at all, as there are too few places on the one hand and usually nobody to translate on the other.

To identify and classify a trauma, mental illness or another cause of mental suffering, it must be possible to communicate with the patient. Knowledge of the language - and possibly intercultural translation - is essential for treating mental illness effectively.

Many accommodation facilities for asylum seekers do not offer any psychological or psychiatric support. CAS centres in particular do not cater for the treatment of mental health problems and are therefore unsuitable for people who require psychological or psychiatric support. Although CAS accounts for the largest number of places in the accommodation system, it is only intended for short stays as a kind of "safety net" whenever there are bottlenecks in the regular reception system. Owing to the temporary nature of CAS centres and the fact that providers are often not specialists in the area of asylum (e.g. hotel operators), it seems questionable whether they fulfil the basic conditions for professional treatment. In cases where CAS centres offer psychological support, it is often improvised and patchy. This is exacerbated by the lack of communication between the CAS centres and the health services and the practically non-existent relationship between ASL and the prefectures. These barely functioning interfaces make it more difficult to allocate patients to adequate accommodation and to access psychological or psychiatric care. (...)

8.3 Relationship between housing situation and health

Of the 22,500 places in the SPRAR system, just 180 are reserved for people with mental disorders or disabilities, and only 100 for people requiring specialized and long-term health care. It can take months to find a suitable place.

A person's housing situation has a major impact on their health and the success of medical treatment. Health, social and legal problems are interrelated. It is therefore important to clarify the housing situation first. People requiring treatment must be given a place in a house or accommodation centre; otherwise it is impossible to guarantee meaningful and targeted treatment. This confirms the statement made by SaMiFo during the last fact-finding visit of OSAR: Life on the street is detrimental to a person's health. It is impossible to provide suitable treatment for mental illness under these circumstances. The example was given of a traumatised person suffering from a sleep disorder: If they have to sleep on the streets, the doctor cannot prescribe strong sleeping pills that would otherwise impair their reflexes, because they must be capable of reacting in situations of danger. In other words, treatment must be adapted to the person's living situation. In such cases, it is often only possible to relieve the symptoms, but proper, healing treatment cannot be guaranteed. People who spend their whole day hunting down the next meal and the next place to sleep have no time to address their mental health.

Furthermore, this situation can lead to so-called post-migratory living difficulties. This means that people become retraumatised after their treatment is completed. Retraumatization can have many different causes. As ending treatment also coincides with having to leave accommodation, the risk is even higher. According to Cittadini del Mondo, mental health problems are often aggravated in squats like Selam Palace. (...)

There are only a few suitable accommodation places for people with mental health problems. (...) People with mental health problems are sometimes excluded from state-run reception centres if they are considered unfit for communal living. People with mental disorders can even be excluded from squats if they are seen as an undue burden (see chapter 5.3.4). On account of the limited number of specialised accommodation places and the large number of people with mental health problems, it must be assumed

that many of them end up on the street, as they may not be tolerated in normal centres or squats.

8.4 Conclusion

Access to emergency treatment is possible, however, access to other health care services is made more difficult by administrative hurdles, language problems and insufficient information. Health care must be considered in conjunction with the housing situation. There are far too few suitable accommodation places for people with health problems, and too few adequate treatment options and reception places for the mentally ill in particular. Many people who rely on medical support therefore live on the street or spend the night in emergency accommodation. Suitable treatment and healing is impossible under these circumstances. Swiss Refugee Council. Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <https://www.refworld.org/docid/58510a714.html>

Een rapport van 15 juli 2016 van Artsen zonder Grenzen bevestigt deze vaststellingen:

« The above results highlight the need to reform the approach to the issue of mental health treatment in the context of migration in Italy. The widespread absence of professionals with expertise in the context

of migration is undermined by the frequent lack of cultural mediation figures, even in the public referral facilities, with harmful consequences for the early and essential identification of cases of mental distress among the hosted migrant population. (...)

(https://www.ecoi.net/en/file/local/172732/1226_1481111078_neglected-trauma-report.pdf)

Dat MSF voorts nog aanstipt dat “Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders.” MSF - Médecins Sans Frontières: “Out of sight”

- Second edition, 8 February 2018

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

Verzoeker behoort zoals hierboven aangetoond werd tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het “Tribunal administratif de Rennes” waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij - die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.” (RvV, 29 maart 2018, nr. 201 893.)

Dat verzoeker nagelaten heeft om verzoeker op een ernstige wijze te horen.

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).”

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: "*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II)*". De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU). 3.3.2.12.

3.3.2.3. Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders voor wat betreft de asielpprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen na een tacit-agreement en dat de verwerende partij daardoor "*enorm tekort (is) geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht*".

Wanneer een terugnameverzoek stilzwijgend wordt aanvaard, wat in deze het geval is, dan zullen Dublin-terugkeerders meestal aankomen in Rome of Milaan en zal de grenspolitie de Dublin-terugkeerder door middel van een uitnodigingsbrief in kennis stellen van de bevoegde Questura waarheen hij zich moet begeven. Uit het administratief dossier blijkt dat er een vlucht voorzien is voor verzoeker op 19 september 2019 met bestemming Rome. Dit wordt niet betwist. Er worden in het AIDA rapport geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de verwerende partij tekort is geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht door te besluiten tot overdracht na een tacit-agreement aangezien deze mogelijkheid uitdrukkelijk is voorzien in de Dublin III Verordening. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het niet antwoorden binnen de voorziene termijn van Italië leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Voor wat betreft de algemene situatie in Italië, klaagt verzoeker de gebrekkige opvangomstandigheden in Italië aan, alsook dat voor kwetsbare asielpzoekers met bijzondere noden veelal geen aangepaste opvang of medische omkadering aanwezig is. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij de situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders onvoldoende onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de algemene situatie van Italië, waarbij verwezen werd naar het AIDA rapport, geüpdatet op 16 april 2019 en de inwerkingtreding van het Salvini-decreet. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij uit voormeld rapport niet zou kunnen afleiden dat er geen melding gemaakt wordt van structurele problemen. Daarnaast werd ook melding gemaakt van het rapport van UNCHR van 30 december 2018 en gemotiveerd dat de opvangstructuren weliswaar onder grote druk staan, maar tevens dat op geen enkele wijze zou blijken dat het opvangsysteem zou zijn ineengestort. Verder wordt gemotiveerd aangaande het Salvini-decreet dat dit enkel een verandering teweeg brengt voor de doelgroep die in een SPRAR-locatie terecht komt en als gevolg heeft dat Dublin-terugkeerders na hun overdracht niet langer terecht kunnen komen in een SPRAR-locatie maar enkel in een CDA- of CAS-locatie. Er werd vervolgd dat een CAS-locatie niet beschouwd kan worden als een structureel en systematisch tekortschieten van de opvang van Dublin-terugkeerders.

Uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielpzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland ten tijde van het welbekende M.S.S.-arrest. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielpzoekers naar dat land te schorsen. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland). Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principaarrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

De bestreden beslissing verwijst ook naar het AIDA-rapport Italië (update 16/04/2019), naar het OSAR-rapport van 6 mei 2019 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, naar een UNHCR "Italy weekly snapshot – 30 December 2018" en naar een "Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019" om tot de conclusie te komen dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten en stukken wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het UNHCR stelt dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen. In het AIDA-rapport van april 2019 blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Problemen inzake de procedure tot internationale bescherming en toegang tot opvangvoorzieningen worden erkend maar er wordt niet gesteld dat deze problemen van die orde zijn dat er sprake is van systematische tekortkomingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat deze problemen niet van die aard zijn dat ze kunnen doen aannemen dat een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Italië.

Verder blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gevolgen van het Salvini-decreet. In de bestreden beslissing kan meer bepaald worden gelezen: *"Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019"). Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan."*

Uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij deugdelijk motiveert dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielpcedure en opvangvoorzieningen. Verweerder houdt ook rekening met de gevolgen van het Salvini-decreet en stelt dat Dublin-terugkeerders zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers, zoals het behoud van de eenheid van gezin, zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019"). De verwerende partij wijst erop dat uit informatie van UNHCR van 30 december 2018 blijkt dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 waar er 119.249 personen aankwamen, zodat er geen sprake meer is van grote druk op het opvangnetwerk. Er moet *prima facie* dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij is

nagegaan wat de gevolgen kunnen zijn van het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Verzoeker betwist niet dat het grootste gevolg van het Salvini-decreet, wat betreft de opvang voor verzoekers om internationale bescherming, is dat zij geen toegang meer krijgen tot de SPRAR-centra, doch enkel tot de eerstelijnsopvangcentra.

Verzoeker betoogt dat *“dient onderstreept te worden dat verzoeker zijn asielaanvraag reeds werd afgewezen. Blijkens het AIDA rapport wordt aan verzoeker een BGV gegeven en wordt hij in detentie gezet”*. Om zijn betoog kracht bij te zetten citeert verzoeker uit het *“AIDA Report, Italy, update april 2019, 58”* dat handelt over *“take-back cases”*. Het volstaat bij deze vast te stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij reeds een asielaanvraag heeft ingediend, laat staan dat er een asielaanvraag zou zijn afgewezen. Bovendien betreft de bestreden beslissing aan besluit tot overdracht en niet tot overname.

De Raad kan op het eerste gezicht niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid, volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM creëert. Zoals de verwerende partij motiveert, is niet aangetoond dat uit het Salvini-decreet blijkt dat mensen zonder specifieke behoeften geen opvang krijgen of dat er door het Salvini-decreet sprake is van een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië dat Dublin-terugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omdat deze terugkeerders een beroep moeten doen op deze CAS-centra.

Zoals hoger aangegeven, neemt de Raad omwille van onderstaande redenen niet aan dat de verzoeker persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM te vermijden.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Hij betoogt dat hij heel traumatiserende ervaringen heeft opgelopen: *“Dat hij op straat diende te slapen. Hij bovendien een BGV heeft in Italië. Dat hij omwille van een manifeste tekortkoming voor wat betreft de opvang weggevlucht is. Hij per boot naar Italië is gereisd en dus zeer traumatiserende ervaringen heeft beleefd in Libië. Dat hij medische problemen heeft voor wat betreft zijn schouder die maandenlang onbehandeld bleven in Italië. Verzoeker is dan ook ernstig getraumatiseerd en hij vreest voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Italië.”*

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij niet terug wil naar Italië omdat hij er geen asiel heeft aangevraagd. De verwerende partij motiveert dienaangaande *“dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”* Verzoeker betwist dit motief niet.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op 22 mei 2019 een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd ter kennis gebracht en dat hij heeft nagelaten dit besluit aan te vechten. Verzoeker werd reeds op 6 juni 2019 naar Italië gerepatriëerd. Hij gaf bovendien aan naar Duitsland te willen vertrekken.

Waar verzoeker nog stelt dat hij zeer traumatiserende ervaringen heeft beleefd in Libië en dat hij dus een kwetsbaar profiel heeft zodat hij bij overdracht naar Italië een reële risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad aan het volgende. Het EHRM heeft herhaaldelijk gesteld dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Uit het administratief dossier blijkt dat de centrumarts op 6 augustus 2019 een medisch attest heeft opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Eveneens werd een fit-to-fly attest opgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien hij tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of hierop wijzen. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn psychologische toestand, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift niet aan dat deze toestand op zich maakt dat hij niet kan reizen en evenmin dat hij hiervoor concrete medische zorgen zou behoeven, zodat niet blijkt dat er sprake is van concrete medische redenen die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel of die een overdracht aan Italië in de weg zouden kunnen staan. Het dossier bevat geen medisch stuk dat verzoekers psychologische toestand bevestigt. Er blijkt uit de stukken niet dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België in preciaire omstandigheden hulp heeft gezocht voor de voorgehouden psychologische problemen.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Het citeren van uittreksels uit rapporten die betrekking hebben op zorg en steun voor getraumatiseerde slachtoffers van foltering of beperkte toegang tot (geestelijke) gezondheidszorg, is *in casu* op het eerste gezicht dan ook niet dienstig.

De rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verzoeker maakt wat hem betreft *prima facie* niet aannemelijk dat er concrete aanwijzingen zouden voorliggen die maken dat hij in Italië geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming, of dat dit verzoek dan niet ten gronde zou worden onderzocht, en die een nader onderzoek vanwege de verwerende partij noodzakelijk maakten. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Italië niet de mogelijkheid zal hebben om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en in die hoedanigheid toegang te verkrijgen tot de opvangvoorzieningen. In de voorliggende omstandigheden blijkt *prima facie* niet dat verzoeker elementen naar voren brengt die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, of van aard zijn dat deze alsnog aannemelijk kunnen maken dat de verzoeker bij een overdracht aan Italië dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad kan de verzoeker *prima facie* niet volgen in zijn conclusie dat hij bij een overdracht aan Italië het voorwerp zal uitmaken van vernederende of onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of omdat hij aldaar geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij als Dublin-terugkeerder een bijzonder kwetsbaar profiel heeft of bijgevolg evenmin dat in zijn situatie individuele waarborgen van de Italiaanse autoriteiten dienden te worden gevraagd.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC